

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Simona a soudců JUDr. Romana Fialy, Mgr. Ing. Radovana Havelce, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Pavla Pavlíka a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Okresním soudem v České Lípě**, a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v České Lípě pod sp. zn. 37 C 52/2016, o zaplacení 4 190 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **Allrisk EFFECTIVE, SE**, IČ 24305260, se sídlem Komárovská 263/20a, Brno, zastoupené Mgr. Bohuslavem Novákem, advokátem se sídlem Ponávka 185/2, Brno, a žalované **Z. D.**,

t a k t o :

- I. **P ř í s l u š n ý** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v České Lípě pod sp. zn. 37 C 52/2016, o zaplacení 4 190 Kč s příslušenstvím, **je s o u d .**
- II. Usnesení Okresního soudu v Děčíně ze dne 7. 6. 2016, čj. 37 C 52/2016-13, **se z r u š u j e .**

O d ů v o d ň ě n í :

Návrhem doručeným dne 24. 1. 2017 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon č. 131/2002 Sb.“), se Český telekomunikační úřad domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., mezi ním a Okresním soudem v České Lípě ve věci žaloby vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 37 C 52/2016 o zaplacení 4 190 Kč s příslušenstvím.

Z předloženého soudního spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Žalobkyně uzavřela se žalovanou dne 10. 4. 2014 smlouvu, na jejímž základě se zavázala zajistit žalované poskytování veřejně dostupných telekomunikačních (elektronických) služeb v síti společnosti Vodafone Czech Republic, a. s. (dále jen „smlouva“). Vzájemná práva a povinnosti smluvních stran se měly řídit smlouvou a Obchodními podmínkami žalobkyně.

Vzhledem k tomu, že žalovaná nezaplatila za poskytované služby, obrátila se žalobkyně na soud. Návrhem na vydání elektronického platebního rozkazu ze dne 11. 11. 2015, podaným u Okresního soudu v České Lípě, se domáhala, aby okresní soud uložil žalované povinnost zaplatit 4 190 Kč s příslušenstvím a přiznal žalobkyni náhradu nákladů soudního řízení.

Okresní soud v České Lípě usnesením ze dne 7. 6. 2016, čj. 37 C 52/2016-13, řízení zastavil (výrok I.) s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok II.), a rozhodl o nákladech řízení (výrok III.). Okresní soud vycházel z § 7 odst. 1 a § 104 odst. 1 o. s. ř., a § 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), a dospěl k závěru, že k rozhodování sporů ve věcech úhrady za telekomunikační služby je příslušný Český telekomunikační úřad.

Český telekomunikační úřad (dále jen „navrhovatel“) s postupem okresního soudu nesouhlasil a podal zvláštnímu senátu návrh na řešení negativního kompetenčního sporu. V návrhu odkázal na usnesení zvláštního senátu ze dne 13. 1. 2011, čj. Konf 54/2010-9, a ze dne 13. 1. 2011, čj. Konf 72/2010-10, ve kterých zvláštní senát vyslovil, že k tomu, aby mohl ve sporu rozhodovat navrhovatel, musí být splněna osobní a věcná podmínka stanovená v § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Navrhovatel namítl, že v nyní rozhodované věci není splněna osobní podmínka. Podle navrhovatele ze smlouvy vyplývá, že k vlastnímu poskytování služeb dochází v síti společnosti Vodafone Czech Republic, a. s. (dále jen „Vodafone“), a žalobkyně vystupuje pouze jako prostředník či zprostředkovatel mezi poskytovatelem služeb elektronických komunikací a žalovanou.

Dle navrhovatele je předmětem sporu nárok vyplývající ze soukromoprávního vztahu mezi žalobkyní a žalovanou. K rozhodování ve věci proto není příslušný navrhovatel, ale okresní soud.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecným soudem se zvláštní senát řídil následujícími úvahami:

Podle § 1 odst. 2 zákona o některých kompetenčních sporech je negativním kompetenčním sporem spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků. V nyní rozhodované věci popřel svou pravomoc Okresní soud v České Lípě i navrhovatel, jedná se proto o negativní kompetenční spor, k jehož projednání je příslušný zvláštní senát podle zákona o některých kompetenčních sporech.

Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. rozhodnutí č. 485/2005 Sb. NSS).

Zvláštní senát v usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009-12, vysvětlil, že k tomu, aby mohl navrhovatel rozhodovat účastnické spory, musí být podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích naplněn osobní a věcný předpoklad.

Osobní předpoklad založení pravomoci navrhovatele je splněn, vznikne-li spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích (zajišťování sítí elektronických komunikací, poskytování služeb elektronických komunikací, provozování přístrojů) a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé. Službou elektronických komunikací se podle § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích rozumí služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovanými službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou v § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích („*účastníkem*

se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb“), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku stanovenou v § 2 písm. b) téhož zákona („uživatel se rozumí každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací“).

Zvláštní senát se zabýval tím, zda byl naplněn osobní předpoklad podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, tedy zda se jedná o spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé.

Žalobkyně se v článku 1. písm. b) smlouvy zavázala žalované zajistit poskytování veřejně dostupných telekomunikačních (elektronických) služeb. Z Obchodních podmínek (čl. V., bodu 9) žalobkyně vyplývá mimo jiné, že žalovaná bere na vědomí, že žalobkyně není operátorem, který zajišťuje veřejnou komunikační síť. Vyúčtování služeb provádí žalobkyně a úhrada probíhá na účet uvedený ve smlouvě.

Právní vztah mezi žalobkyní a žalovanou je tedy nezávislý na smluvním vztahu žalobkyně a operátora. Pro rozhodnutí kompetenčního sporu zvláštní senát posuzoval pouze vztah mezi žalobkyní a žalovanou. Žalobkyně jako osoba, která umožňuje účastníkům využít služeb elektronických komunikací, sama služby elektronických komunikací neposkytuje, a není proto osobou vykonávající komunikační činnost. Tou je pouze společnost Vodafone. To, že žalobkyně neposkytuje veřejně dostupné služby elektronických komunikací, vyplývá i z databáze, kterou vede navrhovatel, a z výpisu z elektronické databáze obchodního rejstříku (srovnej např. usnesení zvláštního senátu ze dne 24. 2. 2016, čj. Konf 6/2015-14).

Taktéž žalovaná není účastníkem podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích, protože neuzavřela s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb. Zvláštní senát neshledal existenci právního vztahu mezi žalovanou a společností Vodafone.

Zvláštní senát proto uzavřel, že ve věci nebyla splněna osobní podmínka podle § 129 odst. 1 věty první zákona o elektronických komunikacích.

Zvláštní senát se dále zabýval tím, zda byla ve věci založena rozhodovací pravomoc navrhovatele podle § 129 odst. 1 věta druhá zákona o elektronických komunikacích, který stanoví, že „[ú]řad rovněž rozhoduje spory v případech, kdy na straně osoby vykonávající komunikační činnost (§ 7) nebo účastníka, popřípadě uživatele, došlo ke změně na jinou osobu, zejména z důvodu postoupení pohledávky, převzetí dluhu, přistoupení k závazku.“ O takovou situaci se v projednávané věci v souvislosti se službami, které poskytuje žalobkyně, nejedná. Smyslem citovaného ustanovení je zachování pravomoci navrhovatele k rozhodování sporů i tehdy, došlo-li ke změně subjektů závazkového vztahu, aniž by se změnil jeho obsah. Vzhledem k tomu, že z výše vyložených důvodů mezi společností Vodafone a žalovanou právní vztah nevznikl, nejsou ve věci naplněny podmínky ani pro použití § 129 odst. 1 věty druhé zákona o elektronických komunikacích (srovnej též usnesení zvláštního senátu ze dne 4. 7. 2017, čj. Konf 2/2017-12).

Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona o řešení některých kompetenčních sporů zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Zvláštní senát proto výrokem zrušil usnesení Okresního soudu v České Lípě ze dne 7. 6. 2016, čj. 37 C 52/2016–13.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona o řešení některých kompetenčních sporů závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Okresní soud v České Lípě bude tedy dále pokračovat v řízení o zaplacení částky 4 190 Kč s příslušenstvím.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. září 2017

JUDr. Pavel Simon
předseda zvláštního senátu